

**НАЦІОНАЛЬНИЙ БАНК
УКРАЇНИ**

вул. Інститутська, 9, м. Київ, 01601, Україна
тел. 253-38-22, факс 230-20-33, 253-77-50
e-mail: nbu@bank.gov.ua

**NATIONAL BANK
OF UKRAINE**

9, Instytutska, Str., Kyiv, 01601, Ukraine
phone 253-38-22, fax 230-20-33, 253-77-50
e-mail: nbu@bank.gov.ua

13.09.2016 № 18-0012/76490

На № _____

Конституційний Суд України
вул. Жилянська, м. Київ, 14, 01033

**Суб'єкт права на конституційне
звернення –**
Національний банк України
вул. Інститутська, 9, м. Київ, 01601;
контактний телефон (044) 253-65-14

В особі представника:
**Голови Національного банку
України**
Гонтаревої Валерії Олексіївни,
яка діє на підставі Закону України
“Про Національний банк України” та
Постанови Верховної Ради України
від 19 червня 2014 року № 1530-VII;
адреса для листування:
вул. Інститутська, 9, м. Київ, 01601;
контактний телефон (044) 253-65-14

КОНСТИТУЦІЙНЕ ЗВЕРНЕННЯ
про офіційне тлумачення положень
другого речення частини четвертої статті 559 Цивільного кодексу України

Конституційний Суд України – єдиний орган конституційної юрисдикції в Україні (стаття 1 Закону України “Про Конституційний Суд України”).

Повноваження Конституційного Суду України щодо прийняття рішень та надання висновків у справах щодо офіційного тлумачення Конституції та законів

1520172

України викладені в пункті 4 частини першої статті 13 Закону України “Про Конституційний Суд України”.

Відповідно до статті 42 Закону України “Про Конституційний Суд України” конституційне звернення – це письмове клопотання до Конституційного Суду України про необхідність офіційного тлумачення Конституції України та законів України з метою забезпечення реалізації чи захисту конституційних прав та свобод людини і громадянина, а також прав юридичної особи.

Керуючись пунктом 2 статті 150 Конституції України, пунктом 4 статті 13, статтями 42, 43, 94 Закону України “Про Конституційний Суд України”, Національний банк України звертається до Конституційного Суду України з проханням надати офіційне тлумачення положень другого речення частини четвертої статті 559 Цивільного кодексу України від 16 січня 2003 року № 435-IV [Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, № 40 – 44, ст. 356] щодо моменту припинення поруки в разі непред’явлення вимоги до поручителя протягом шести місяців від дня настання строку виконання основного зобов’язання.

Предмет необхідного тлумачення:

Згідно з частиною четвертою статті 559 Цивільного кодексу України від 16 січня 2003 року № 435-IV (далі – ЦК України) порука припиняється після закінчення строку, встановленого в договорі поруки. ***У разі, якщо такий строк не встановлено, порука припиняється, якщо кредитор протягом шести місяців від дня настання строку виконання основного зобов’язання не пред’явить вимоги до поручителя.*** Якщо строк основного зобов’язання не встановлений або встановлений моментом пред’явлення вимоги, порука припиняється, якщо кредитор не пред’явить позову до поручителя протягом одного року від дня укладення договору поруки.

Наведені положення частини четвертої статті 559 ЦК України встановлюють випадки для припинення поруки, що пов’язані із закінченням строків заявлення вимог кредитора, визначених зазначеною нормою ЦК України.

Зокрема друге речення частини четвертої статті 559 ЦК України встановлює випадок припинення поруки в разі, якщо кредитор протягом шести місяців від дня настання строку виконання основного зобов’язання не пред’явить вимоги до поручителя.

Отже, законодавець чітко визначає, що кредитор з метою реалізації забезпеченого порукою зобов’язання має пред’явити безпосередньо до поручителя протягом шести місяців саме вимогу про необхідність погашення боргу, зроблену в будь-якій доступній і зрозумілій формі.

Однак національні суди України в справах щодо кредитно-боргових відносин між банками та боржниками допускають неоднозначне тлумачення

другого речення частини четвертої статті 559 ЦК України, що полягає насамперед у неоднаковому розумінні терміна “вимога”.

Так суди різних інстанцій та спеціалізації під час розгляду судових прав у деяких випадках термін “вимога” ототожнюють з позовом, і якщо кредитор не звернувся до суду з позовом протягом шестимісячного строку, встановленого другим реченням частини четвертої статті 559 ЦК України, вважають, що порука припиняється, навіть, якщо кредитор протягом зазначеного шестимісячного строку направив поручителю вимогу про погашення заборгованості.

В інших випадках “пред’явлення вимоги” до поручителя розглядається як направлення/вручення поручителю вимоги про погашення боргу (залежно від умов договору), так і пред’явлення позову до поручителя в обумовлений зазначеною нормою строк.

Проте в ЦК України терміни “вимога” і “позов” вживаються в багатьох нормах та в різних значеннях залежно від контексту. У параграфі 3 глави 49 розділу I книги 5 ЦК України в нормах, якими врегульовано правовідносини з приводу поруки, зокрема в статті 555 та частині четвертій статті 559, законодавець одночасно застосовує обидва терміни. Причому права та обов’язки поручителя в разі пред’явлення до нього вимоги кредитором регламентуються статтею 555 ЦК України, згідно з частиною першою якої в разі отримання вимоги кредитора поручитель зобов’язаний повідомити про це боржника, а в разі пред’явлення до нього позову – подати клопотання про залучення боржника до участі у справі.

Системний аналіз зазначених правових норм дає підстави для висновку, що законодавець розрізняє терміни “вимога” і “позов”, які не є тотожними. Термін “вимога” вживається в ЦК України в більш широкому розумінні, ніж позов.

Отже, частина четверта статті 559 ЦК України з урахуванням положень частини першої статті 555 ЦК України дає підстави стверджувати, що положенням другого речення частини четвертої статті 559 ЦК України кредитору надається право вибору, оскільки термін “вимога” включає в себе поняття “позов”, і допускається можливість попереднього звернення до поручителя саме з вимогою, зробленою в будь-якій доступній і зрозумілій формі. Таку вимогу, яка передуює позову, у контексті другого речення частини четвертої статті 559 ЦК України варто розцінювати як надання поручителю можливості добровільно виконати взяті на себе зобов’язання.

Разом з тим ЦК України не встановлює скороченого строку позовної давності для пред’явлення вимоги до поручителя в разі невиконання кредитного зобов’язання боржником, якщо в договорі поруки не встановлено строк його дії.

З огляду на викладене вище, на думку Національного банку України, термін “вимога”, що використовується в другому реченні частини четвертої статті 559 ЦК України, необхідно розуміти в широкому значенні, маючи на увазі будь-яку вимогу кредитора до поручителя, у тому числі й позов. Тобто, є всі підстави стверджувати, що:

кредитор має право пред’явити вимогу до поручителя впродовж шести місяців від дня настання строку виконання основного зобов’язання як

шляхом надсилання відповідного повідомлення безпосередньо поручителю, зробленого в будь-якій доступній і зрозумілій формі, так і шляхом звернення до суду з відповідним позовом;

надсилання кредитором відповідного повідомлення безпосередньо поручителю з вимогою про погашення заборгованості за основним зобов'язанням упродовж шести місяців від дня настання строку виконання основного зобов'язання не припиняє поруки, і кредитор має право поза межами зазначеного (шестимісячного) строку, але до спливу позовної давності за основною вимогою, пред'явити поручителю позов до суду про стягнення суми боргу боржника.

Обґрунтування необхідності в офіційному тлумаченні:

Поширеним явищем у кредитно-боргових відносинах між банком та боржником є наявність третьої сторони – поручителя та похідних договорів поруки, які укладаються як засіб забезпечення зобов'язання, тобто належної виплати платежу за кредитом, відсотків, штрафних санкцій тощо.

Отже, забезпечувальна суть поруки полягає в тому, що разом з головним боржником особисту відповідальність за його борг приймає на себе інша особа – поручитель. У зв'язку з цим порука надає кредиторіві додаткові гарантії захисту свого права власності, що може бути порушене у зв'язку з невиконанням зобов'язань за кредитним договором, у тому числі в разі нездатності основного боржника виконати зобов'язання, а також недостатності майна для самостійної відповідальності.

Необхідність офіційного тлумачення другого речення частини четвертої статті 559 ЦК України виникла у зв'язку з:

неоднозначним застосуванням зазначеної норми ЦК України судами України, що призвело до порушення права власності кредиторів у банківській системі України (у тому числі Національного банку України як кредитора останньої інстанції) через неможливість стягнення заборгованості за кредитами з поручителів у разі невиконання боржником зобов'язань;

необхідністю поновлення та захисту порушених прав кредиторів у банківській системі України, що відбувається через ухиляння боржника та поручителя від виконання кредитних зобов'язань з повернення отриманого за таким договором майна внаслідок неоднозначного тлумачення судами України наведеної норми ЦК України;

необхідністю поліпшення інвестиційної привабливості банківського сектору України та, як результат, досягнення реальної стабільності банківської системи України;

необхідністю захисту інтересів поручителів шляхом надання можливості поручителю врегулювати спір у позасудовому порядку.

Під час застосування положення другого речення частини четвертої статті 559 ЦК України національні суди України допускають розбіжності у визначенні моменту припинення поруки, пов'язані із закінченням строків

заявлення вимог кредитора, визначених зазначеною нормою ЦК України, та відповідно моменту припинення права кредитора на реалізацію забезпеченого порукою зобов'язання. Зокрема, суди України допускають різне тлумачення поняття “пред’явлення вимоги” до поручителя протягом шести місяців від дня настання строку виконання основного зобов'язання, про що свідчать зазначені нижче судові рішення.

За висновками Верховного Суду України, викладеними в постановках № 6-53цс14 від 17 вересня 2014 року, № 6-6цс14 від 17 вересня 2014 року, № 6-190цс14 від 21 січня 2015 року, № 6-32цс14 від 10 вересня 2014 року, № 6-125цс14 від 17 вересня 2014 року, № 6-616цс15 від 06 липня 2015 року, № 6-1077цс15 від 02 вересня 2015 року, № 6-1085цс15 від 02 вересня 2015 року, № 6-933цс15 від 09 вересня 2015 року, № 6-2239цс15 від 24 лютого 2016 року, строк дії поруки не є строком захисту порушеного права, а є строком існування суб’єктивного права кредитора й суб’єктивного обов’язку поручителя, після закінчення якого вони припиняються.

Зокрема Верховний Суд України зазначає, що з огляду на те, що строк поруки преклюзивний і обумовлене цим припинення права кредитора на реалізацію такого виду забезпечення виконання зобов'язань, застосоване в другому реченні частини четвертої статті 559 ЦК України поняття “пред’явлення вимоги” до поручителя протягом шести місяців від дня настання строку виконання основного зобов'язання як умови чинності поруки слід розуміти як пред’явлення кредитором у встановленому законом порядку протягом зазначеного строку саме позовної, а не будь-якої іншої вимоги до поручителя. Водночас зазначене положення не виключає можливості пред’явлення кредитором до поручителя іншої письмової вимоги про погашення заборгованості за боржника, однак і в такому разі кредитор може звернутися з такою вимогою до суду протягом шести місяців від дня настання строку виконання основного зобов'язання. Таким чином закінчення строку, встановленого договором поруки, так само як і сплив шести місяців від дня настання строку виконання основного зобов'язання або одного року від дня укладення договору поруки, якщо строк основного зобов'язання не встановлений, припиняє поруку за умови, що кредитор протягом строку дії поруки не звернувся з позовом до поручителя.

Тобто, Верховний суд України поняття “пред’явлення вимоги до поручителя”, зазначене в другому реченні частини четвертої статті 559 ЦК України, застосовує виключно як звернення з позовом до суду до поручителя.

Незважаючи на позицію Верховного Суду України з приводу застосування положення другого речення частини четвертої статті 559 ЦК України, викладену у вищезазначених постановках, у листі Верховного Суду України від 01 лютого 2015 року “Аналіз застосування судами законодавства, яке регулює поруку як вид забезпечення виконання зобов'язання” акцентується увага на тому, що норми законодавства України дають підстави для наявності альтернативних позицій щодо тлумачення поняття “пред’явлення вимоги” у зазначеній нормі. Далі зазначається: “Враховуючи, що описані позиції ґрунтуються на нормах

чинного законодавства, яке допускає неоднозначне їх розуміння, і як наслідок — неоднакове застосування, є необхідність внесення до частини четвертої статті 559 ЦК України відповідних змін з метою уточнення застосування цих положень”.

Водночас Вищий господарський суд України у своїй постанові від 26 лютого 2008 року у справі № 18/533, у перегляді якої ухвалою від 03 квітня 2008 року відмовлено Верховним Судом України, дійшов висновку про те, що обмеження шестимісячного строку звернення кредитора поданням відповідного позову до суду частиною четвертою статті 559 ЦК України взагалі не встановлено.

Отже, можна зробити висновок, що Вищий господарський суд України вказує на право кредитора поза межами шестимісячного строку, але до спливу позовної давності за основною вимогою, пред'явити поручителю позов до суду про стягнення суми боргу боржника.

У постанові Пленуму Вищого господарського суду України від 24 листопада 2014 року № 1 “Про деякі питання практики вирішення спорів, що виникають з кредитних договорів”, висловлюється така позиція (підпункт 4.1.7.): “Умова договору про дію поруки до повного виконання забезпеченого зобов'язання не може розглядатися як установлення строку дії поруки. У цьому випадку відповідно до частини четвертої статті 559 ЦК України порука припиняється, якщо кредитор протягом шести місяців від дня настання строку виконання основного зобов'язання не пред'явить вимоги до поручителя. Пред'явленням вимоги до поручителя є як направлення, так і вручення йому вимоги про погашення боргу (залежно від умов договору)”.

Аналогічна позиція щодо розуміння терміна “вимога” відповідно до частини четвертої статті 559 ЦК України висловлена в пункті 24 постанови Пленуму Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 30 березня 2012 року № 5 “Про практику застосування судами законодавства, що регулює кредитні правовідносини”.

Наявне неоднозначне застосування положення другого речення частини четвертої статті 559 ЦК України призвело, у тому числі, до порушення прав Національного банку України.

Відповідно до частини першої статті 7 Закону України “Про Національний банк України” Національний банк України виступає кредитором останньої інстанції для банків і організує систему рефінансування. Кредити, що надаються Національним банком України, забезпечені, у тому числі, порукою.

Так рішенням Приморського районного суду м. Одеси від 16 березня 2016 року у справі №522/179/16-ц позовну заяву Національного банку України до фізичної особи (як поручителя за кредитними зобов'язаннями позичальника) про стягнення заборгованості задоволено. Разом з тим Приморський районний суд м. Одеси, скориставшись правом, установленим другим абзацом частини першої статті 360⁷ Цивільного процесуального кодексу України, урахувавши обставини справи, визнав безпідставним посилання позивача на частину

четверту статті 559 ЦК України як обґрунтування припинення зобов'язань за договором поруки. У своєму рішенні суд першої інстанції зазначив: "..., аналіз частини четвертої статті 559 ЦК України із врахуванням положень частини першої статті 555 цього Кодексу дає підстави стверджувати, що положеннями частини четвертої статті 559 ЦК України, зокрема другого речення, кредитор надається право вибору, оскільки термін "вимога" включає в себе і поняття "позову", і допускається можливість попереднього звернення до поручителя саме з "вимогою", зробленою у будь-якій доступній і зрозумілій формі повідомлення.

Згідно з вимогою про виконання зобов'язань, направленою на адресу відповідача, суд встановив, що позивач проінформував відповідача про факт відкликання ліцензії, а також повідомив, що позичальник свої зобов'язання за кредитним договором не виконує".

Однак рішенням Апеляційного суду Одеської області рішення Приморського районного суду м. Одеси від 15 липня 2016 року було скасовано та ухвалено нове рішення, яким у задоволенні позовних вимог Національного банку України до фізичної особи про стягнення заборгованості було відмовлено.

Відмовляючи в задоволенні позову, суд апеляційної інстанції посилався на правову позицію, викладену в постанові Верховного Суду України від 24 лютого 2016 року, за результатами розгляду справи № 6-2239цс15 за позовом Публічного акціонерного товариства "Перший український міжнародний банк" до фізичної особи, третя особа – Товариство з обмеженою відповідальністю "Продсервістранзит", про стягнення заборгованості за кредитним договором за заявою Публічного акціонерного товариства "Перший український міжнародний банк" про перегляд Верховним Судом України ухвали Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних та кримінальних справ від 17 червня 2015 року, у якій міститься така правова позиція: "Вимогу до поручителя про виконання взятого ним зобов'язання має бути пред'явлено в межах строку дії поруки (6 місяців, 1 року чи будь-якого іншого строку, встановленого сторонами в договорі). Тому, навіть якщо в межах строку дії поруки була пред'явлена претензія і поручитель не виконав вказані в ній вимоги, кредитор не має права на задоволення позову, заявленого поза межами вказаного строку, оскільки із закінченням строку припинилося матеріальне право".

Тобто Апеляційний суд Одеської області фактично розуміє поняття "пред'явлення вимоги" до поручителя протягом шести місяців від дня настання строку виконання основного зобов'язання як умови чинності поруки, застосоване в другому реченні частини четвертої статті 559 ЦК України, як пред'явлення кредитором саме позовної заяви до суду з вимогою до поручителя про погашення заборгованості за основним зобов'язанням. У мотивувальній частині рішення суд апеляційної інстанції зазначає, зокрема, що позовна заява Національним банком України подана до Приморського районного суду м. Одеси після спливу строку дії поруки, а вимога про виконання зобов'язання, яка була пред'явлена Національним банком України до поручителя в межах шести місяців з моменту настання строку виконання зобов'язання за кредитним

договором, взагалі не може вважатися вимогою про виконання зобов'язань у межах договору поруки.

Отже, унаслідок неоднозначного тлумачення Верховним Судом України другого речення частини четвертої статті 559 ЦК України порушено право Національного банку України на задоволення своїх вимог за кредитним договором шляхом стягнення суми коштів з поручителя, хоча зазначеною нормою не встановлено права кредитора щодо направлення виключно позову до суду, а зазначено лише про необхідність пред'явлення вимоги до поручителя.

Стаття 19 Конституції України встановлює, що правовий порядок в Україні ґрунтується на засадах, відповідно до яких ніхто не може бути примушений робити те, що не передбачено законодавством. Органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності. Право приватної власності є непорушним (стаття 41 Конституції України).

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань (стаття 55 Конституції України).

Утім, наявне неоднозначне застосування положень другого речення частини четвертої статті 559 ЦК України судами України:

порушує права як Національного банку України, так і банків на вільний вибір способу захисту своїх порушених прав та інтересів, пов'язаних з невиконанням зобов'язань за кредитними договорами;

позбавляє можливості сторін кредитно-боргових відносин урегулювати спір у позасудовому порядку, що призводить до додаткових витрат на оплату судового збору та на оплату правової допомоги представників у судах;

спричиняє безпідставне позбавленню кредиторів їх майна.

Україна є демократичною, правовою державою; людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю; права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави, яка відповідає перед людиною за свою діяльність; утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави (стаття 1, частини перша та друга статті 3 Конституції України).

В Україні визнається і діє принцип верховенства права (частина перша статті 8 Конституції України).

Конституційний Суд України в абзаці другому підпункту 4.1 пункту 4 мотивувальної частини Рішення від 02 листопада 2004 року № 15-рп/2004 зазначив: "Верховенство права вимагає від держави його втілення у правотворчу та правозастосовну діяльність, зокрема у закони, які за своїм змістом мають бути

проникнути передусім ідеями соціальної справедливості, свободи, рівності тощо”.

Одним з елементів верховенства права є **принцип правової визначеності, у якому стверджується, що обмеження основних прав людини та громадянина і втілення цих обмежень на практиці допустиме лише за умови забезпечення передбачуваності застосування правових норм, що встановлюються такими обмеженнями**. Тобто обмеження будь-якого права повинне ґрунтуватися на критеріях, які дадуть змогу особі відокремлювати правомірну поведінку від протиправної, передбачати юридичні наслідки своєї поведінки.

Конституційний Суд України в Рішенні від 22 вересня 2005 року № 5-рп/2005 у справі про постійне користування земельними ділянками зазначив, що **з конституційних принципів рівності і справедливості випливає вимога визначеності, ясності і недвозначності правової норми**, оскільки інше не може забезпечити її однакове застосування, не виключає необмеженості трактування у правозастосовній практиці і неминуче призводить до сваволі (абзац другий підпункту 5.4 пункту 5 мотивувальної частини).

Європейський суд з прав людини неодноразово звертав увагу на недосконалість законодавства України **і необхідність дотримуватися принципу правової визначеності**.

Згідно з положеннями статті 6 Закону України “Про Національний банк України” Національний банк України у межах своїх повноважень сприяє фінансовій стабільності, в тому числі стабільності банківської системи за умови, що це не перешкоджає досягненню цілі, визначеної у частині другій цієї статті.

Національний банк України виконує, зокрема, функцію визначення та проведення грошово-кредитної політики (стаття 7 Закону України “Про Національний банк”), що спрямована на досягнення основної функції Національного банку України, а саме забезпечення стабільності грошової одиниці України (стаття 99 Конституції України).

Одним з основних методів та засобів проведення грошово-кредитної політики є рефінансування банків шляхом надання банкам відповідних кредитів (стаття 25 Закону України “Про Національний банк України”).

Конституційний Суд України в Ухвалі від 12 травня 2010 року у справі № 31-у/2010 визначив, що під неоднозначним застосуванням положень Конституції України або законів України слід розуміти різне застосування одних і тих самих норм цих правових актів судами України, іншими органами державної влади за однакових юридично значимих обставин.

Неоднозначне застосування положень другого речення частини четвертої статті 559 ЦК України судами України викликає правову невизначеність, що призводить до втрати реальної можливості повернути Національному банку України кредитні кошти, видані в рамках рефінансування банківського сектору, через пред’явлення до поручителів упродовж шести місяців з моменту настання строку виконання основного зобов’язання повідомлення з вимогою погасити заборгованість за основним зобов’язанням замість подання позову до суду до

поручителя про стягнення заборгованості за основним зобов'язанням, у тому числі впливає на реалізацію Національним банком України своїх функцій та зменшує реальну можливість підтримання банківського сектору.

Загалом, правова позиція, висловлена Верховним судом України щодо ототожнення термінів “вимога” і “позов” у контексті частини четвертої статті 559 ЦК України, обмежує права як Національного банку України, так і кредиторів у банківській системі України в цілому. Зазначена правова позиція Верховного суду України негативно впливає на інвестиційну привабливість банківського сектору України та обмежує права кредиторів, що призводить до погіршення стабільності національної валюти. Позиція Верховного суду України, яка полягає в ототожненні термінів “вимога” та “позов” під час застосування положень другого речення частини четвертої статті 559 ЦК України, однозначно негативно впливає на стабільність у банківському секторі економіки України. Адже кредитори фактично втрачають забезпечення у вигляді поруки, якщо не пред'являть позов до поручителя впродовж шести місяців від дня настання строку виконання основного зобов'язання, що не передбачено нормами ЦК України. Законодавством передбачено направлення поручителю вимоги без загрози припинення поруки на підставі частини четвертої статті 559 ЦК України. Законодавством не передбачено обов'язку кредитора щодо направлення до суду позову про стягнення з поручителя заборгованості з метою уникнення негативних наслідків у вигляді припинення поруки з підстав, передбачених другим реченням частини четвертої статті 559 ЦК України.

Отже, з метою реалізації та захисту інтересів кредиторів, урахувавши актуальність цього звернення, беручи до уваги розбіжності між прямою нормою ЦК України та її тлумаченням судами України, вважаємо за необхідне надати офіційне тлумачення положення другого речення частини четвертої статті 559 ЦК України.

Про повноваження представника Національного банку України:

Відповідно до положень статей 18 і 19 Закону України “Про Національний банк України” Голова Національного банку України призначається на посаду Верховною Радою України за поданням Президента України строком на сім років. Голова Національного банку України діє від імені Національного банку України і представляє його інтереси без доручення у відносинах з органами державної влади, з банками, фінансовими та кредитними установами, міжнародними організаціями, іншими установами і організаціями.

Постановою Верховної Ради України від 19 червня 2014 року № 1530-VII [Відомості Верховної Ради (ВВР), 2014, № 32, ст.1153] Головою Національного банку України призначено Гонтареву Валерію Олексіївну.

На підставі вищевикладеного, керуючись статтею 150 Конституції України, статтями 13, 42, 43, 94 Закону України “Про Конституційний Суд України”, Національний банк України

ПРОСИТЬ КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ:

Дати офіційне тлумачення положень другого речення частини четвертої статті 559 Цивільного кодексу України від 16 січня 2003 року № 435-IV [Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, № 40 – 44, ст. 356]: “У разі, якщо такий строк не встановлено, порука припиняється, якщо кредитор протягом шести місяців від дня настання строку виконання основного зобов'язання не пред'явить вимоги до поручителя” в аспекті такого питання:

чи слід розуміти поняття “пред'явлення вимоги”, зазначене в другому реченні частини четвертої статті 559 Цивільного кодексу України, як пред'явлення письмової вимоги до поручителя про погашення боргу або як пред'явлення безпосередньо позову до суду з вимогою до поручителя про погашення боргу.

Додатки:

1. Два примірники конституційного звернення.
2. Три примірники витягу із Цивільного кодексу України від 16 січня 2003 року №435-IV (стаття 559) [Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, № 40 – 44, ст.356].
3. Три примірники копій постанов Верховного Суду України: № 6-53цс14 від 17 вересня 2014 року, № 6-6цс14 від 17 вересня 2014 року, № 6-190цс14 від 21 січня 2015 року, № 6-32цс14 від 10 вересня 2014 року, № 6-125цс14 від 17 вересня 2014 року, № 6-616цс15 від 06 липня 2015 року, № 6-1077цс15 від 02 вересня 2015 року, № 6-1085цс15 від 02 вересня 2015 року, № 6-933цс15 від 09 вересня 2015 року, № 6-2239цс15 від 24 лютого 2016 року (витяги з Єдиного реєстру судових рішень).
4. Три примірники копії постанови Вищого господарського суду України від 26 лютого 2008 року у справі № 18/533 (витяги з Єдиного реєстру судових рішень).
5. Три примірники копії рішення Приморського районного суду м. Одеси від 16 березня 2016 року у справі № 522/179/16-ц (витяги з Єдиного реєстру судових рішень).
6. Три примірники копії рішення апеляційного суду Одеської області від 15 липня 2016 року (витяги з Єдиного реєстру судових рішень).
7. Три примірники копії листа Верховного Суду України від 01 лютого 2015 року “Аналіз застосування судами законодавства, яке регулює поруку як вид забезпечення виконання зобов'язання”.
8. Три примірники копії постанови Пленуму Вищого господарського суду України від № 1 від 24 листопада 2014 року “Про деякі питання практики вирішення спорів, що виникають з кредитних договорів”.
9. Три примірники копії постанови Пленуму Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ № 5 від 30 березня 2012 року “Про практику застосування судами законодавства, що регулює кредитні правовідносини”.

10. Три примірники копії Постанови Верховної Ради України 19 червня 2014 року № 1530-VII [Відомості Верховної Ради (ВВР), 2014, № 32, ст.1153], якою призначено Головою Національного банку України Гонtareву Валерію Олексіївну.

**Голова
Національного банку України**

В. О. Гонtareва